

sationer at være by- og driftsherre af boligerne, ligesom bestemmelserne også omfatter almene ældreboliger, hvor den tidligere amtskommune har overladt til en kommune at være by- og driftsherre af boligerne.

Endelig indeholder lovforslaget en ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. Ændringen indebærer, at beskæftigelsesankenævne bliver omfattet af samme bestemmelse som de sociale nævn og Ankestyrelsen, hvorefter borgeren i den skriftlige bekræftelse af, at en klage er modtaget, bliver gjort opmærksom på, hvilke typer af oplysninger det kan blive nødvendigt at indhente. Borgeren får en frist til eventuelt at gøre indsigelse imod klageinstansens indhentelse af oplysninger. Det bemærkes, at beskæftigelsesankenævne skal behandle sager på beskæftigelsesområdet, som i dag behandles af de sociale nævn, jf. lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats, der træder i kraft den 1. januar 2007. Der er derfor ikke tale om en ændring af retstilstanden for behandlingen af disse sager. Herudover skal beskæftigelsesankenævne behandle sager, der i dag behandles af de regionale arbejdsmarkedsråd, og det er derfor nyt, at klageinstansen kan indhente oplysninger efter reglerne i § 11 a, stk. 3, jf. § 11 a, stk. 1, for disse sager. Ændringen skal sikre, at alle sager i beskæftigelsesankenævne behandles efter samme regler.

Klage og opsættende virkning

Forslaget om krav til kommunernes sagsbehandling indebærer, at borgeren får mulighed for at klage til det sociale nævn ikke blot over kommunalbestyrelsens afgørelse om ret til et tilbud efter lov om social service, men også om den konkrete indsats og formålet med indsatsen. Klageinstansen kan tage stilling til, om den beskrevne indsats modsvarer borgerens behov. Hvis den beskrevne indsats kan leveres i flere forskellige boformer eller flere forskellige dagtilbud, kan klageinstansen ikke tage stilling til, om afgørelsen konkret skal udmøntes i den ene eller den anden boform eller i det ene eller det andet dagtilbud. Dog kan klageinstansen tage stilling til, om der i sagsbehandlingen er taget tilstrækkeligt hensyn til borgerens behov for tilknytning til sit nærområde og sit lokale netværk.

Det sociale nævn kan tage stilling til, om sagen er tilstrækkeligt oplyst og om den konkrete indsats giver borgeren den service, som borgeren er berettiget til efter lovgivningen. Dette gælder både i forhold til det første tilbud, som borgeren modtager og i situationer, hvor den konkrete indsats ændres væsentligt. Det sociale nævn skal behandle klagesagerne efter de regler

om behandling af klagesager, som findes i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, og som gælder for behandlingen af klager over afgørelser efter den sociale lovgivning. Det indebærer, at de sociale nævn efter § 69 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område kan efterprøve, om afgørelsen er i overensstemmelse med lovgivningen. De sociale nævn kan således tage stilling til, om den valgte indsats er i overensstemmelse med loven, bekendtgørelser og klageinstansernes praksis. De kan imidlertid ikke tage stilling til, om den indsats, som indgår i afgørelsen er hensigtsmæssig. Efter de almindelige regler i retssikkerhedsloven kan Ankestyrelsen behandle en klage over det sociale nævns afgørelse, hvis styrelsen vurderer, at sagen er principiel eller generel.

Borgerens klage over en afgørelse, som indeholder oplysninger om den konkrete indsats har som hovedregel ikke opsættende virkning. Det vil sige, at kommunen kan iværksætte den indsats, som fremgår af afgørelsen, selv om borgeren klager over afgørelsen. Det sociale nævn har imidlertid mulighed for at tillægge en klage opsættende virkning, hvis det drejer sig om en klage over en afgørelse om et botilbud efter lov om social service og hvis borgeren anmoder om det. Borgeren kan således ikke blive flyttet straks til et andet tilbud, hvis borgeren har klaget over flytningen til det sociale nævn og nævnet har tillagt klagen opsættende virkning. Reglerne om opsættende virkning fremgår af § 72 i retssikkerhedsloven.

Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner

Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Det skønnes, at forslaget om krav til kommunernes sagsbehandling i alt vil koste ca. 20 mio. kr. årligt, heraf 8 mio. kr. for kommunerne i DUT-kompensation og 12 mio. kr. for staten til dækning af merudgifter i de sociale nævn og Ankestyrelsen.

Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Miljømæssige konsekvenser

Forslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

Forholdet til EU-retten

Forslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.